

VIRRASZTÁS

Holczer Dávid 37

Virrasztok.
Éjszakáim elfogytak lassan.

Csak tovapergő hajnalok
marják kéjesen tüdőmet –
talán félrenyeltem őket.
Ízükre voltam kíváncsi;
hogymilyen, mikor melegét
érezni még a televény
élet nedves lankáinak.

Hogy ellopni az utolsó
lehetet, valaminek
a végét, hát mégis milyen?

Óriás misztériumnak
élet venni, az életre
vetett, üres virrasztásban
elszenderülni micsoda?

Hogymilyen a szomjazóval
egy pohárból inni, hogy az
sóváran bármennyit fogyaszt,
az első korty enyém legyen?
Hogy az első kortyot másra
hagyni milyen...

Keserű.

VENDÉGSÉG

38

„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek...” (1Korinthus 2:9)

I.

Magasztos jelzőket aggatok másokra.
Meg vastag gyapjúkabátot adok rájuk.
Nálam alhatnak is, jöjjenek bárhonnan
s maradhatnak míg el nem jön számadásuk.

Ehetnek a porcelántányérjaimból.
Meg a legjobb boraimat szürcsölhetik
aranykupák mélyéről, s mert jut a jóból,
kandallóm mellé támasztják keresztjeik.

De honnan lenne nekem ennyi jó, miből
két életre eleget osztok bárkinek?

Sehonnan. A lélekgyümölcs nem lelhető
sehol, hacsak lusta ágakon nem pihen.

Mintha mégis erjedt volna frissen is.
Nem elég erős a hitem nekem ehhez.

II.

Magasztos jelzőket kik aggatnak majd rám?
Gyapjúkabátjaim mind kikoptak s elkoptak.
Minden ágyamban más alszik, s nincsen hazám.

Porcelántányérjaim repedten lógnak.
Borom megsavanyodott s a rozsda kezdte
aranykupáimat bemocskolni sorban.

A kandalló mellett a kereszték mind lángra kaptak.
Csak az enyém nem. Az enyém nem. Az enyém sohasem.

Nincs mit adnom, íme, mindent szétoztottam.
Pedig most éppen lélekgyümölcscszüret van,
de meggyengülten és mindentől fosztottan
nincs erőm szedni belőlük
azért, hogy nektek szétoszzam.

ÁBEL SÍRÁSA

Elpusztultam.
Aszalódok
a napon –
ottfelejtett
valaki.

39

Végy magadhoz.
Ígérem, jól
viselkedek.
Megnémulok,
ha akarod.

Nyelvem vágd ki.
Mire nekem,
ha szolgállok
mindenáron –
mire nekem?

Panaszkodnom
már úgyszíncs
nagyon miért.
Képmásodé
mindenem.

Elvett tőlem
mindent, amit
csak lehetett.
Te engedted
neki – miért?
Úgy létezik,
mint akit vér
fogantatott
és nem ondó;
ecce homo.